Toakärbseid sünnib maailmas väga palju, kuid neid saab igas vanusejärgus ka hukka. Kuigi toakärbsed ja inimesed on tuhandeid aastaid koos elanud, pole tänapäevane, puhtust hoidva eluviisiga inimene neile hea kaaslane. Inimesed kasutavad kärbeste tõrjeks mürke, aga ka muid vahendeid – näiteks pisikesi herilasi, kes munevad oma munad toakärbse nukkudesse.

Koorunud vastsed söövad toakärbse nuku sisaldist ja kärbes ei kooru. Selliseid herilasi kasvatatakse müügiks ning kasutatakse näiteks lehmalautades. Aktiivse tõrje tõttu on haigestumine kärbeste levitatavatesse haigustesse oluliselt vähenenud.

Toakärbes on toiduks väga paljudele. Üksi putuktoiduline lind ei ütle temast ära.

Suitsupääsukesed tegid tihti pesa lauta, kuna seal oli palju kärbseid. Sisalikud ja konnad söövad neid samuti meelsasti, nagu ka kiilid ja herilased.

Toakärbsel pole pääsu ristämbliku suurest tugevast võrgust. Kui ristämblik märkab võrku takerdunud kärbest, haarab ta selle kinni ja mässib võrguniidiga kookoniks, et see ei saaks põgeneda. Toakärbseid söövad ka teised suure ämblikud.

Toakärbseid varitseb ka nähtamatu vaenlane – hallitusseen nimega kärbsehallitus. Vahel sügiseti võib näha aknalaual kärbest, kes on üleni kaetud hallide hallitusniitidega. See seen tapab päris palju kärbseid.